ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

13. října 2011 *

Ve věci C-139/10,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Hoge Raad der Nederlanden (Nizozemsko) ze dne 12. března 2010, došlým Soudnímu dvoru dne 17. března 2010, v řízení

Prism Investments BV

proti

Jaap Anne van der Meer, jednající jako insolvenční správce společnosti Arilco Holland BV,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení J.-C. Bonichot, předseda senátu, K. Schiemann, L. Bay Larsen, C. Toader (zpravodajka) a E. Jarašiūnas, soudci,

* Jednací jazyk: nizozemština.

generální advokátka: J. Kokott,
vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 10. února 2011,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za J. A. van der Meera, jednajícího jako insolvenční správce společnosti Arilco Holland BV, J. A. M. A. Sluysmansem, advocaat,

– za nizozemskou vládu C. M. Wissels, B. Koopman a M. Noort, jako zmocněnkyněmi,

– za belgickou vládu J.-C. Halleuxem, jako zmocněncem,

– za českou vládu M. Smolkem a J. Vláčilem, jako zmocněnci,

– za německou vládu T. Henzem a J. Kemper, jako zmocněnci,

– za švédskou vládu A. Falk a K. Petkovskou, jako zmocněnci,

– za vládu Spojeného království L. Seeboruthem, jako zmocněncem,

– za Evropskou komisi M. Wilderspinem a R. Troostersem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 16. června 2011,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 45 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř věst. 2001, L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společností Prism Investments BV (dále jen „Prism Investments“), společností podle nizozemského práva, a J. A. van der Meerem, jednajícím jako insolvenční správce společnosti Arilco Holland BV (dále jen „Arilco Holland“), nizozemské dceřiné společnosti společnosti podle belgického práva Arilco Opportune NV (dále jen „Arilco Opportune“), ohledně výkonu soudního rozhodnutí ukládajícího zaplacení peněžité částky, vydaného belgickým soudem, v Nizozemsku.

Právní rámec

3 Šestnáctý a sedmnáctý bod odůvodnění nařízení č. 44/2001 znějí takto:

„(16) Vzájemná důvěra ve výkon spravedlnosti v rámci Společenství umožňuje, aby rozhodnutí vydaná v kterémkoli členském státě byla bez dalšího uznávána bez potřeby jakéhokoli dalšího řízení, kromě sporných případů.

(17) Na základě stejné zásady vzájemné důvěry musí být postup pro výkon rozhodnutí vydaného v jednom členském státě v jiném členském státě účinný a rychlý. K tomuto účelu by mělo být prohlášení vykonatelnosti rozhodnutí vydáno v zásadě bez dalšího po zcela formální kontrole předložených písemností, aniž by měl soud možnost vznést bez návrhu jakékoli důvody pro nevykonání soudního rozhodnutí ve smyslu tohoto nařízení."

4 Kapitola III nařízení č. 44/2001, obsahující články 32 až 56, stanoví pravidla pro uznávání a výkon rozhodnutí, vydaných v některém členském státě, v ostatních členských státech.

5 Článek 34 tohoto nařízení stanoví:

„Rozhodnutí se neuzná,

1) je-li takové uznání zjevně v rozporu s veřejným pořádkem členského státu, v němž se o uznání žádá;

2) jestliže žalovanému, v jehož nepřítomnosti bylo rozhodnutí vydáno, nebyl doručen návrh na zahájení řízení nebo jiná rovnocenná písemnost v dostatečném časovém předstihu a takovým způsobem, který mu umožňuje přípravu na jednání před soudem, ledaže žalovaný nevyužil žádný opravný prostředek proti rozhodnutí, i když k tomu měl možnost;

3) je-li neslučitelné s rozhodnutím vydaným v řízení mezi týmiž stranami v členském státě, v němž se o uznání žádá;

4) je-li neslučitelné s dřívějším rozhodnutím, které bylo vydáno v jiném členském státě nebo ve třetí zemi v řízení mezi týmiž stranami a pro tentýž nárok, pokud toto dřívější rozhodnutí splňuje podmínky nezbytné pro uznání v členském státě, v němž se o uznání žádá."

6 Článek 35 uvedeného nařízení stanoví:

„1. Rozhodnutí se rovněž neuzná, byly-li porušeny oddíly 3, 4 a 6 kapitoly II nebo jedná-li se o případ uvedený v článku 72.

2. Při posuzování toho, zda je dána příslušnost uvedená v předchozím odstavci, je dožádaný soud nebo orgán vázán skutkovými zjištěními, na nichž soud členského státu původu založil svou příslušnost.

3. Aniž je dotčen odstavec 1, nesmí být příslušnost soudu členského státu původu přezkoumávána. Hledisko veřejného pořádku uvedené v čl. 34 bodě 1) nelze uplatnit v případě pravidel pro určení příslušnosti."

7 Řízení o prohlášení vykonatelnosti upravuje oddíl 2 kapitoly III nařízení č. 44/2001 obsahující články 38 až 52.

8 Podle čl. 38 odst. 1 tohoto nařízení:

„Rozhodnutí vydané v jednom členském státě, které je v tomto státě vykonatelné, bude vykonáno v jiném členském státě poté, co zde bylo na návrh kterékoli zúčastněné strany prohlášeno za vykonatelné."

9 Článek 40 odst. 3 uvedeného nařízení zní takto:

„K návrhu se připojí písemnosti uvedené v článku 53."

10 Článek 41 téhož nařízení stanoví:

„Rozhodnutí je vykonatelné, jakmile jsou splněny formální náležitosti uvedené v článku 53, aniž by bylo přezkoumáváno podle článků 34 a 35. Strana, vůči níž je výkon navrhován, není v této části řízení oprávněna činit k návrhu jakákoli podání."

11 Článek 43 nařízení č. 44/2001 stanoví:

„1. Proti rozhodnutí o návrhu na prohlášení vykonatelnosti může kterákoli strana podat opravný prostředek.

2. Opravný prostředek se podává u soudu uvedeného v seznamu v příloze III.

3. Opravný prostředek se projednává v souladu s předpisy upravujícími sporná řízení.

4. Jestliže se strana, vůči níž je výkon navrhován, nedostaví k řízení o odvolacím prostředku u odvolacího soudu, použijí se ustanovení čl. 26 odst. 2 až 4, i když strana, vůči níž je výkon navrhován, nemá bydliště v žádném členském státě.

5. Opravný prostředek proti prohlášení vykonatelnosti musí být podán ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto prohlášení. Má-li strana, vůči níž je výkon navrhován, bydliště v jiném členském státě, než ve kterém bylo prohlášení vykonatelnosti vydáno, činí lhůta pro podání opravného prostředku dva měsíce a počíná běžet dnem jeho doručení straně, vůči níž je výkon navrhován, osobně nebo do místa jejího bydliště. Prodloužení této lhůty z důvodu vzdálenosti je vyloučeno."

12 Článek 44 uvedeného nařízení stanoví:

„Rozhodnutí vydané o opravném prostředku může být napadeno pouze opravným prostředkem uvedeným v příloze IV."

13 Článek 45 tohoto nařízení stanoví:

„1. Soud, u něhož byl opravný prostředek podle článku 43 nebo článku 44 podán, zamítne nebo zruší prohlášení vykonatelnosti rozhodnutí pouze na základě důvodů uvedených v článcích 34 a 35. Soud vydá neprodleně rozhodnutí.

2. Cizí rozhodnutí nesmí být v žádném případě přezkoumáváno ve věci samé.“

14 Oddíl 3 kapitoly III nařízení č. 44/2001, obsahující články 53 až 56, stanoví společná ustanovení platná pro uznání a prohlášení vykonatelnosti.

15 Článek 53 tohoto nařízení stanoví:

„1. Strana, která žádá o uznání rozhodnutí nebo o prohlášení vykonatelnosti, musí předložit jedno vyhotovení rozhodnutí, které splňuje podmínky nezbytné pro uznání jeho pravosti.

2. Strana, která podává návrh na prohlášení vykonatelnosti, musí rovněž předložit osvědčení podle článku 54, aniž je dotčen článek 55.“

16 Článek 54 uvedeného nařízení stanoví:

„Soud nebo příslušný orgán členského státu, ve kterém bylo rozhodnutí vydáno, vydá na žádost kterékoli dotčené strany osvědčení za použití standardního formuláře uvedeného v příloze V tohoto nařízení.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

17 V průběhu roku 1990 půjčila finská banka LSP společnosti Arilco Opportune částku 11 500 000 eur. Arilco Opportune tuto částku půjčila své nizozemské dceřiné společnosti Arilco Holland. Ta poté tyto prostředky převedla na několik společností podle nizozemského práva, mezi nimi i na Prism Investments. Ta obdržela částku 1 048 232,30 eur.

18 Rozsudkem ze dne 14. ledna 2002 tribunal de commerce de Bruxelles (Belgie) uložil společnosti Arilco Opportune zaplatit LSP částku půjčenou v roce 1990. Arilco Opportune tento rozsudek napadla u cour d'appel de Bruxelles. V tomto odvolacím řízení podala společnost Arilco Holland vzájemnou žalobu směřující mimo jiné k tomu, aby společnosti Prism Investments bylo uloženo vrátit jí částku 1 048 232,30 eur. Rozsudkem ze dne 5. prosince 2006 cour d'appel de Bruxelles mimo jiné tomuto návrhu vyhověl.

19 Rozsudkem Rechtbank 's-Hertogenbosch (Nizozemsko) ze dne 1. srpna 2007 bylo ohledně společnosti Arilco Holland zahájeno insolvenční řízení a J. A. van der Meer byl ustanoven jejím insolvenčním správcem.

20 Dne 3. září 2007 uvedený insolvenční správce požádal soudce Rechtbank 's-Hertogenbosch příslušného pro řízení o předběžných opatřeních aby na základě článku 38 nařízení č. 44/2001 rozhodl o prohlášení vykonatelnosti rozsudku cour d'appel de Bruxelles ze dne 5. prosince 2006 stran uložení povinnosti společnosti Prism Investments zaplatit částku 1 048 232,30 eur. Této žádosti bylo vyhověno usnesením ze dne 20. září 2007.

21 Prism Investments poté podala k Rechtbank 's-Hertogenbosch opravný prostředek směřující ke zrušení tohoto usnesení o prohlášení vykonatelnosti na základě článku 43 nařízení č. 44/2001. Tvrdila zejména, že rozhodnutí belgického soudu již bylo v Belgii splněno započtením.

22 Usnesením ze dne 22. července 2008 Rechtbank 's-Hertogenbosch opravný prostředek společnosti Prism Investments zamítl, protože měl mimo jiné za to, že podle ustanovení článku 45 nařízení č. 44/2001 může být prohlášení vykonatelnosti rozhodnutí zrušeno pouze na základě důvodů uvedených v článcích 34 a 35 tohoto nařízení. Uvedl, že splnění dotčených povinností mezi těmito důvody není, a nelze jej tedy zohlednit v rámci řízení o odvolání proti prohlášení vykonatelnosti, ale pouze v následném stadiu samotného výkonu rozhodnutí.

23 Prism Investments podala proti tomuto usnesení kasační opravný prostředek k Hoge Raad der Nederlanden. Na podporu svého opravného prostředku uvedla, že prohlášení vykonatelnosti je zjevně v rozporu s veřejným pořádkem ve smyslu článku 45 nařízení 44/2001, ve spojení s jeho čl. 34 odst. 1, jelikož dotčená uložená povinnost zanikla jejím splněním v Belgii a výkon rozhodnutí v Nizozemsku by nutně postrádal právní základ.

24 Hoge Raad der Nederlanden hodnotí v předkládacím usnesení tyto argumenty jako nepodložené. Domnívá se, že důvod na obranu, podle něhož rozhodnutí vydané v členském státě již bylo splněno, nespadá pod důvody zamítnutí stanovené v článcích 34 a 35 uvedeného nařízení, zejména pak pod důvod vycházející z porušení veřejného pořádku.

25 Uvedený soud si nicméně klade otázku, zdá má být článek 45 nařízení č. 44/2001 vykládán v tom smyslu, že soud, který projednává opravný prostředek podle článku 43 nebo 44 tohoto nařízení, může zamítnout nebo zrušit prohlášení vykonatelnosti z jiných důvodů, než jsou zmíněny v uvedených článcích 34 a 35. Konkrétně se táže, zda důvod vycházející ze splnění soudního rozhodnutí ve členském státě původu může být uplatněn nejen v rámci sporu o jeho výkon, ale i v rámci řízení o prohlášení vykonatelnosti.

26 Vzhledem k těmto důvodům se Hoge Raad der Nederlanden rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Brání článek 45 nařízení č. 44/2001 zamítnutí nebo zrušení prohlášení vykonatelnosti soudem, jenž má povinnost rozhodnout o opravném prostředku podle článků 43 nebo 44 tohoto nařízení, z jiného důvodu než důvodu uvedeného v článcích 34 a 35 tohoto nařízení, který je uplatněn proti výkonu rozhodnutí prohlášeného za vykonatelné a vznikl po vydání tohoto rozhodnutí, jako například důvod, že povinnosti uložené rozhodnutím byly splněny?“

K předběžné otázce

27 Za účelem zodpovězení předběžné otázky je třeba úvodem poukázat na to, že – jak vyplývá z šestnáctého a sedmnáctého bodu odůvodnění nařízení č. 44/2001 – nařízením zavedený režim uznávání a výkonu je založen na vzájemné důvěře ve výkon spravedlnosti v rámci Evropské unie. Taková důvěra vyžaduje nejen to, aby soudní rozhodnutí vydaná v některém členském státě byla bez dalšího uznána v jiném členském státě, ale rovněž aby postup pro výkon těchto rozhodnutí v posledně uvedeném státě byl účinný a rychlý.

28 Podle znění sedmnáctého bodu odůvodnění musí takový postup zahrnovat pouze zcela formální kontrolu písemností požadovaných pro přiznání vykonatelnosti v členském státě, v němž se o uznání žádá.

29 V souladu článkem 53 nařízení č. 44/2001 musí za tímto účelem strana, která podává návrh na prohlášení vykonatelnosti rozhodnutí, předložit jedno vyhotovení uvedeného rozhodnutí, které splňuje podmínky nezbytné pro uznání jeho pravosti, jakož i osvědčení orgánů členského státu původu. Podle čl. 40 odst. 3 tohoto nařízení musí být tyto písemnosti přiloženy k návrhu.

30 Jak vyplývá z článku 41 uvedeného nařízení, orgány členského státu, v němž se o uznání žádá, se musí dále v první fázi řízení omezit na kontrolu splnění formálních náležitostí pro účely vydání prohlášení vykonatelnosti tohoto rozhodnutí. V tomto řízení tedy nemohou nijak přezkoumávat skutkové a právní okolnosti věci, v níž bylo rozhodnuto rozhodnutím, jehož výkon je navrhován.

31 Omezený charakter této kontroly je odůvodněn účelem uvedeného řízení, kterým není zahájit nové řízení, ale spíše na základě vzájemné důvěry ve výkon spravedlnosti v členských státech souhlasit s tím, že rozhodnutí vydané soudem jiného členského státu, než je členský stát, v němž se o uznání žádá, bude vykonáno v posledně uvedeném státě prostřednictvím začlenění do jeho právního řádu. Tento postup tak umožňuje, aby rozhodnutí vydané v jiném členském státě, než je stát, v němž se o uznání žádá, mělo v posledně uvedeném státě účinky jako vnitrostátní exekuční titul.

32 Podle článku 43 nařízení č. 44/2001 může být prohlášení vykonatelnosti rozhodnutí vydaného v jiném členském státě, než je stát, v němž se o uznání žádá, napadeno. Důvody napadení, které lze uplatnit, jsou výslovně uvedeny v článcích 34 a 35 nařízení č. 44/2001, na které odkazuje článek 45 téhož nařízení.

33 Tento seznam, jehož prvky musí být podle ustálené judikatury vykládány restriktivně (viz rozsudek ze dne 28. dubna 2009, Apostolides, C-420/07, Sb. rozh. s. I-3571, bod 55), má taxativní charakter.

34 V projednávané věci z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že důvod zrušení prohlášení vykonatelnosti, který uplatňuje žalobkyně v původním řízení a který se týká splnění rozhodnutí v členském státě původu, tj. v Belgii, nepatří mezi důvody, které může soud členského státu, v němž se o uznání žádá, v daném případě Nizozemské království, přezkoumat. Okolnost, že tento důvod nebyl uplatněn u belgického soudu, nemá v tomto ohledu význam.

35 Jak uvedla generální advokátka v bodě 47 svého stanoviska, argument, který uvádí navrhovatelka v původním řízení proti prohlášení vykonatelnosti, kromě toho vychází z údajného vyrovnání sporné pohledávky započtením. Avšak J. A. van der Meer, jednající jako insolvenční správce společnosti Arilco Holland, ve svém písemném vyjádření toto započtení zevrubně zpochybňuje. Odpověď na otázku, zda jsou podmínky uvedeného započtení splněny, tedy nebude ani jednoduchá, ani rychlá a může vyžadovat rozsáhlé objasňování skutkových okolností týkajících se pohledávky, proti níž mohlo být toto započtení provedeno, což je stěží slučitelné s cíli, které sleduje nařízení č. 44/2001.

36 Vláda Spojeného království poukazuje na to, že každopádně k zajištění cílů řízení o prohlášení vykonatelnosti musí být dotčené rozhodnutí vykonatelné nejen v okamžiku, kdy bylo vydáno původní rozhodnutí, ale rovněž v okamžiku, kdy bylo vydáno rozhodnutí o uznání vykonatelnosti v členském státě, v němž se o uznání žádá. Bylo by v rozporu s cíli nařízení č. 44/2001 a se zněním článku 38 tohoto nařízení, aby

soud tohoto státu byl povinen zachovat prohlášení vykonatelnosti, i když předmětné rozhodnutí bylo v členském státě původu splněno a nemůže tam již být vykonáno.

37 V tomto ohledu je třeba uvést, že žádné ustanovení nařízení č. 44/2001 neumožňuje zamítnout nebo zrušit prohlášení vykonatelnosti rozhodnutí, které již bylo vykonáno, jelikož taková okolnost toto rozhodnutí nezbavuje jeho charakteru exekučního titulu, což je charakteristická vlastnost tohoto soudního aktu.

38 Naproti tomu neexistence vykonatelnosti rozhodnutí v členském státě původu brání prohlášení vykonatelnosti v členském státě, v němž se o uznání žádá. Jak vyplývá z judikatury Soudního dvora, vykonatelnost dotčeného rozhodnutí v členském státě původu totiž představuje podmínku pro výkon tohoto rozhodnutí v členském státě, v němž se o uznání žádá (viz rozsudek ze dne 29. dubna 1999, Coursier, C-267/97, Recueil, s. I-2543, bod 23). V tomto ohledu, má-li být účinkem uznání v zásadě to, že je rozhodnutím přiznána váha a účinnost, kterých požívají v členském státě, ve kterém byla vydána (viz rozsudek ze dne 4. února 1988, Hoffmann, 145/86, Recueil, s. 645, body 10 a 11), neexistuje žádný důvod k tomu, aby byla rozsudku při jeho výkonu přiznána práva, která mu v členském státě původu nepřísluší, anebo účinky, které rozsudek téhož druhu vydaný přímo v členském státě, v němž se o uznání žádá, nevyvolává (viz výše uvedený rozsudek Apostolides, bod 66).

39 Jak nicméně uvedla generální advokátka v bodě 18 svého stanoviska, splnění soudního rozhodnutí nijak nezbavuje toto rozhodnutí vykonatelné povahy ani nevede k tomu, že jsou mu při prohlášení vykonatelnosti v jiném členském státě přiznány právní účinky, které v členském státě původu nemá. Přiznání účinků takového rozhodnutí v členském státě, v němž se o uznání žádá, které představuje samotný předmět řízení o prohlášení vykonatelnosti, se týká znaků vlastních předmětnému rozhodnutí bez ohledu na skutkové a právní okolnosti, které se týkají splnění z něj vyplývajících povinností.

40 Takový důvod může naproti tomu podléhat přezkumu vykonávacího soudu členského státu, v němž se o uznání žádá. Podle ustálené judikatury, jakmile je totiž toto rozhodnutí začleněno do právního řádu členského státu, v němž se o uznání žádá, uplatní se vnitrostátní pravidla posledně uvedeného státu týkající se výkonu rozhodnutí stejným způsobem jako na rozhodnutí přijatá vnitrostátními orgány (viz rozsudky ze dne 2. července 1985, Deutsche Genossenschaftsbank, 148/84, Recueil, s. 1981, bod 18; ze dne 3. října 1985, Capelloni a Aquilini, 119/84, Recueil, s. 3147, bod 16, jakož i Hoffmann, uvedený výše, bod 27).

41 Německá vláda tvrdí, že důvody hospodárnosti řízení by měly vést k závěru, že koncentrace důvodů na obranu vycházejících ze splnění předmětného rozhodnutí ve stadiu řízení o opravném prostředku proti prohlášení vykonatelnosti umožňuje vyhnout se další fázi řízení o výkonu rozhodnutí v členském státě, v němž se o uznání žádá. Kdyby tomu bylo jinak, toto rozhodnutí by sice bylo po formálním přezkumu prohlášeno za vykonatelné, ale jeho výkon by musel být následně přerušen. Tato koncentrace důvodů na obranu výlučně ve fázi opravného prostředku proti prohlášení vykonatelnosti by zvýšila účinnost tohoto řízení a zabránila by tomu, aby se dlužník dostal do situace, kdy je rozhodnutí, kterým je mu uložena povinnost splatit jeho dluh, prohlášeno za vykonatelné, i když není možné jej vykonat.

42 Jak bylo uvedeno v bodech 27 až 30 tohoto rozsudku, nicméně vzhledem k tomu, že řízení o prohlášení vykonatelnosti spočívá ve formální kontrole písemností předložených navrhovatelem, by takový důvod vznesený na podporu opravného prostředku podaného ve smyslu článku 43 nebo 44 nařízení č. 44/2001, jako je důvod vycházející ze splnění předmětného rozhodnutí ve členském státě původu, změnil charakteristiky tohoto řízení a prodloužil jeho trvání v rozporu s cílem účinnosti a rychlosti uvedeným v sedmnáctém bodě odůvodnění tohoto nařízení.

43 Z výše uvedeného vyplývá, že na položenou otázku je třeba odpovědět tak, že článek 45 nařízení č. 44/2001 musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby soud, který projednává opravný prostředek podle článku 43 nebo 44 tohoto nařízení, zamítl

nebo zrušil prohlášení vykonatelnosti rozhodnutí z jiného důvodu, než které jsou uvedeny v článcích 34 a 35 nařízení, jako je splnění tohoto rozhodnutí v členském státě původu.

K nákladům řízení

44 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

Článek 45 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby soud, který projednává opravný prostředek podle článku 43 nebo 44 tohoto nařízení, zamítl nebo zrušil prohlášení vykonatelnosti rozhodnutí z jiného důvodu, než které jsou uvedeny v článcích 34 a 35 nařízení, jako je splnění tohoto rozhodnutí v členském státě původu.

Podpisy.